

KIKKERS EN KUNSTBENEN

Ooit een gebrekkig bouw pakketje in de onschuldige baarmoeder van mijn onwetende moeder met als extraatje een paar benauwde minuten vertraging bij de geboorte, hebben tot verstrekkende gevolgen geleid.

Iedere dag is voor mij een inspannende reis vol obstakels, die ik zoveel mogelijk met creativiteit, geduld en humor het hoofd bied.

De manier waarop ik me voortbeweeg heeft veel weg van een behoedzame emoe. Met twee kunstbenen en onverwachte spasmen is elk doel een uitdaging; in dit geval geen managersjargon.

Buiten mijn twee zeer vernuftige kunstbenen, compleet met scharnierende knieën en enkels, ben ik ook behoorlijk gedupeerd door cerebrale parese. Wat letterlijk betekent: zwakte van de hersenen. Door dit hersenletsel zijn de hersenen niet in staat de juiste spanning aan de spieren door te geven en ze onderling op de goede manier te laten samenwerken.

De aandoening klinkt poëtisch maar staat in schril contrast met de dagelijkse realiteit. Af en toe, als iemand onhandig gegeneerd mijn schokkerige hand probeert te pakken om zich voor te stellen, zeg ik vol overtuiging:

‘Cerebrale parese, CP voor intimi,’ gevolgd door mijn soms manisch uitvallende lach. Succes verzekerd; het zorgt gegarandeerd voor instant verwarring bij de persoon in kwestie. Een klein genoegen dat ik mezelf zo nu en dan gun.

Vervolgens leg ik uit dat het heel legitiem is om de aandoening als naam te gebruiken aangezien ik in de ogen van de meeste buitenstaanders de aandoening ben. Uit de semi – begrijpende, meewarige blik die me dan doorgaans ten deel valt maak ik op dat ik naast medelijden nu ook een vinkje bij krankjorum heb staan.

Ik ben de eerste die toegeeft dat je bij mij door heel wat barrières heen moet worstelen om zonder bevooroordeelde filters met me te kunnen communiceren. Daarbij klinkt mijn stem ook nog als een grammofoonplaat die op het verkeerde toerental wordt afgedraaid waardoor ik niet bijster intelligent overkom.

Bovendien kan alles in mijn handen, als kikkers uit het riet, het luchtledige inschieten. Vraag je mij om een glas water, dan kan het gebeuren dat een scheut water spontaan in je gezicht terechtkomt. Vage verontschuldigen en onoprechte excuses zijn de beleefde bijrollen in mijn, van tijd tot tijd, kluchtachtige bestaan. Daarom verzoek ik gasten meestal zichzelf gastvrij te onthalen, dat ze na een beschroomde aarzeling overenthousiast doen, blij met de geruststellende afleiding van vertrouwde handelingen.

Doordat er zo vaak iets misgaat en valt, ken ik elk oppervlak in mijn aangepaste huis. Iedere kras of deuk vertelt een verhaal door het ontstane patroon.

Gemorst koffiedrab of parelmoerglanzende rijstkorrels verleiden me regelmatig om er, voor ik het opruim, kortstondige schilderijen van te maken. Mijn hand, geleid door de constante tremor, bepaalt het uiteindelijke, steeds wisselende, resultaat.

Dilemma's, waarin ik moet kiezen voor de minst slechte optie, zijn aan de orde van de dag. Mijn lichaam verrast me keer op keer, alsof ik uit twee personen besta die constant de dialoog met elkaar aangaan zonder het eens te worden. Juist als ik die lastige en boeiende dwarskont denk door te hebben, flikt hij me weer een kunstje.

Vandaar dat ik me uitermate verbonden voel met bergbeklimmers die ook geen garanties hebben dat ze hun gestelde doelen gaan halen. Altijd maar weer over je eigen grenzen heen gaan, het schier onmogelijke proberen te doen. Dat ogenschijnlijk onoverwinnelijke traject legt het overigens bij tijd en wijle af tegen mij, de incidenteel geduchte tegenstander die deze sporadische overwinningsmomenten gelouterd en euforisch resorbeert. Desalniettemin hebben de momenten dat de expeditie me zwaar valt en ik tot vervelens toe moet afzien, veelvuldig de moeizame overhand. Maar zonder mankeren is er die rotsvaste metgezel met zijn licht nee schuddende hoofd om me bemoedigende duwtjes te geven waardoor ik onverbiddeijk verderga om mijn eigen bergtop te bereiken, ook al lijkt de reis oneindig.